

A HÓNAP VERSE

2011. október

Ki volt József Attila? Őrült? Zseni? Vagy csupán egy kisfiú, akire túl korán nehezédtek az élet gondjai, és torzítottak a lelkén? Mit gondoltak róla, amikor egy irodalmi találkozó éjszakáján őrjöngve száguldott végig a folyosókon, és mit érzett, amikor kisgyerekként teljesen egyedül maradt, magának kellett megkeresnie a kenyerét? Végül, amikor már úgy tűnt, minden rendbe jön, mi történt a balatonszárszói vasútállomáson?

Azt hiszem, a verseiben benne van minden. Aki volt. Aki lehetett volna. Az álmai, a vágyai, az érzései. Minden, ami megtörtént, és ami megtörténhetett volna vele.

Talán a Magány kevésbé ismert, mégis fontos verse. Különös költői képei megdöbbennek az embert, csakúgy, mint a mű témája. A sorok egy régen nagyon kedves emberre, egy megkeseredett szerelemre kiáltanak átkot. Mintha fejrémlelne előttünk egy lélek sötét mélye.

Fontos vers? Az. Ijesztő? Lehet. De mindenképpen érdemes elolvasni.

Fehér Csenge

József Attila Magány

Bogár lépjen nyitott szemedre. Zöldes
bársony-penész pihézzé melledet.
Nézz a magányba, melybe engem küldesz.
Fogad morzsold szét; fald föl nyelvedet.

Száraz homokként peregjen szét arcod,
a kedves. S ha cirógnál nagyon,
mert öled helyén a tiszta űrt tartod:
dolgos ujjaid kösse le a gyom.

Lásd, ez vagy, ez a förtelmes kívánság.
Meg se rebbennél, ha az emberek
némán körülkerülnének, hogy lássák:
ilyen gonosszá ki tett engemet.

Kit szorongatsz most? Ha szülsz, a fiadnak
öröme az lesz, hogy körbe forog,
te meg rápislogsz, míg körülhasalnak
telibendőjü aligátorok.

Mozdulatlan, hanyatt fekszem az ágyon,
látom a szemem: rám nézel veled.
Halj meg! Már olyan szótlanul kívánom,
hogy azt hihetném, meghalok bele.